

הם נשבעו איבת-ניצח! הכריז בגין. לא היה לו מושג

נעם בבגדאד

ויום המפירסמים של חרטום אחרי מילי-חמת ששת-הימים.

ועידת-חרטום אינה נזכרת כלל בנוסח ההחלטות של ועידת-בגדאד. לעומת זאת נזכרות בה במפורש החלטות ועידות-הפיסגה שנערכו באלג'יר וברבאט, שבהן הוענקה הכרה רשמית באש"ף כבג"נציג החוקי הבילעדי של העם הפלסטיני.

ממשלת ישראל יכולה לדחות בתוקף את ההצעה להגיע לשלום, אשר יהיה מבור-סס על שני התנאים: נסיגה מכל השטח-הים שנכבשו ב'67, והקמת מדינה פלס-טינית בגדה וברצועה. כיום שולל הרוב בישראל את הרעיון הזה. הנתמך רק עליידי חוגים מצומצמים, אם כי חשובים. שאיש אינו מפקפק בנאמנותם הלאומית.

אך גם מי שאינו מוכן לקבל את ההצעה, אינו יכול להתעלם מן ההתקדמות הבכירה שחלה בעי-לם הערבי מחרטום ועד בגדאד. המטרה של היסוד ישראלי שוב אי-נה קיימת בקונסנוס הערבי החדש, שנוצר והוגדר בבגדאד. קונסנוס זה מכיר בישראל למעשה, מוכן לשלום רישומי עימה, ובמובן זהכי-רה בה.

כתנאי לכך אין הוא מעמיד אלא את החלטת מועצת-הביטחון 242. לפי פירושה (המשך בעמוד 32)

כי בעתיד הקרוב. כבר היתה לה השפעה עצומה על עמדותיה של מצרים אחרי ועידת-קמפ-דייוויד. מי שאינו מוכן את ועידת-בגדאד, גם אינו מסוגל להכין את העמדה המצרית, ובמילא אינו מסוגל לני-קוט מדיניות נכונה כלפיה.

הסעיף הקובע בהחלטות ועידת-בגדאד, אומר כי העולם הערבי חותר לקראת — "שלום צודק, אשר יקום על יסוד דות הנסיגה הישראלית המלאה מכל השטחים הערביים שנכבשו ב'67, כולל ירושלים הערבית, והבטחת הזכויות הלאומיות האז-תנות של העם הערבי הפלסטיני, והקמת מדינתו העצמאית על אר-מתו הלאומית."

מילים אלה חוזרות, בדיוק מילולי, פע-מים אחדות בנוסחי ההחלטות הארוכות. פירוש הדבר כי ועידת-הפיסגה קיבלה, פה אחד, בהסכמת המפורשת של אש"ף (שמילא תפקיד מרכזי בוועידה), עיראק, אלג'יריה, דרום-תימן ומדינות "רדיקליות" אחרות, החלטה הקובעת כי העולם הערבי שואף לשלום עם ישראל.

כך בוטלו, למעשה, ובצורה חדי-משמעית, החלטות ועידת-הפיסגה בחרטום, שקבעו כי לא יהיו "לא שלום, לא הכרה ולא משא-ומתן" עם ישראל — שלושת הלא-

גם בורים לגבי העובדות השוטף-פות.

הם ניזונים מן הכתוב והמשודר בכלי-התיקשורת הישראליים, שאף לא אחד מהם טרח לפרסם את החלטות ועידת-בגדאד כלשונן ובמלואן (כפי שעשו, כמובן, העי-תונים הפלסטינים במיוחד-ירושלים).

במרבית כלי-התיקשורת הישראליים מסור הדיווח על ענייני-ערב בידי כתבים שונאי-ערבים, חניכי מוסדות-המודיעין הי-שונים, שכישוריהם המיקצועיים מוטלים בספק ומגמתם הפוליטית מתבטאת בצורת דיווחם.

מקור-מידע ביצעדי רראשי המי-דינה, כדו-התיקשורת הישראליים הם אסון.

..שלום צודק"

עובדות אלה מדאיגות שיבעתיים, מפני שוועידת-בגדאד לא היתה מאורע סתמי, בהינתן עוד אירוע אחד מגי רבים בהצגה הבלתי-פוסקת של היהסס המסור בכים בקרב העולם הערבי. ועידת-בגדאד היתה סימן-דרך היסטורי, אשר יטביע את חותמו על כל ההתפתחויות בעולם הער-בי.

מנחם בגין עמד השבוע על דוכן-הנאומים, ונאם את אחד מנאומיו היר-מיים. הפעם התעכב על השאלה מדוע אין ישראל מוכנה למחוק מטיטת-ההסכם הי-ישראלי-מצרי את פסוקי-המריבה בסעיף 6, הקובע כי התחייבויותיה של מצרים כלפי ישראל עדיפות על התחייבויותיה הי-אחרות — וביכללן, כמובן, ההתחייבות לחוש לעזרת מדינה ערבית מותקפת, לפי חוזים פנים-ערביים.

הכריז בגין, בהתלהבות: הנה, רק עתה התכנסו ראשי מדינות-ערב בבגדאד והכריזו על איבת-ניצח ישראל!

זה נשמע יפה, וניראה הגיוני ביותר. אך יכולה ישראל לוותר על הסעיף 6 ב-מצב שכזה?

היה כהיגיון זה רק פגם אחד: הדבר לא היה נכון.

ועידת-בגדאד, שבה השתתפו רבים מי-ראשי מדינות-ערב, ושבה היו מיוצגות כל המדינות מלבד מצריים, קיבלה שורה של החלטות (העולם הזה 2155), אף אחת מהן לא נשבעה איבת-ניצח למדינת-ישראל. ההיפך הנמוך הוא נכון. בפעם הראשונה בהיסטוריה קבעו כל מדינות-ערב, על דעת המדינות שנחשבו עד כה כ"קיצוניות", כי מטרת העולם הערבי היא להשיג "שלום צודק" עם ישראל.

להדאיג ולהדהים

מנחם בגין אינו שקרן. אמנם, כמו כל פוליטיקאי, אין הוא אומר תמיד את כל האמת, ולא פעם הוא מכופף קצת את העובדות לנחיותו.

אולם קשה להניח כי מנחם בגין ישקר ביודעין בעניין כה חשוב — מהיגם ששקר כזה, המתייחס לעובדות מפורסמות, הידור-עות למומחים רבים ברחבי העולם, מת-גלה במהרה.

אם כן, מדוע הכריז בגין מה שהכריז? יש לזכר רק הסבר סביר אחד:

ואת

אורי' אבנרי

לראש ממשלת-ישראל אין מושג מה אירע בבגדאד. הוא לא קרא את ההחלטות של ועידת-הפיסגה הערבית, ולא קיבל הסבר מוסמך על ההתפתחויות שחלו לפני הי-ועידה, במהלכה ואחריה.

מסקנה זו צריכה להדאיג ולהדהים. יש בישראל כמה מוסדות ממלכתיים ואקדמיים. העוקבים אחרי המתרחש בעור-לם הערבי. אפשר להטיל ספק חמור ביכול-תם של מוסדות אלה — ובראשם מוסדות-הביטחון — להעריך נכונה את העובדות ולהסיק מסקנות נכונות. כפי שהוכיחו ערב מילחמת ששת-הימים, ערב מילחמת יוסי-הכפורים, ערב יומת אנור אל-סאדאד וערב ועידת-בגדאד עצמה.

אולם אין ספק שמוסדות אלה אוספים ומתייקים את העובדות עצמן, מתרגמים את המיסמכים החשובים ומפיצים אותם בחוגים המתאימים.

עתה מתברר כי אין כל ערך לעבודה זו, כיוון שהמעצב העיקרי של המדיניות הישראלית אינו בקיא בעובדה יסודית ביותר. אפשר להניח כי אין הוא היחיד הנתון במצב זה, וכי גם שאר הפוליטי-קאים, המשפיעים על עיצוב המדיניות, אי-גם טורחים להצטייד בידעית העובדות.

פירושו של דבר: לא זו בלבד שמעצבי המדיניות הישראלית כו-רים גמורים בכל הנוגע לתהליכים העמוקים בעולם הערבי, המגמות המתמרדות בו והזרמים השונים שמתחת לפני השטח, אלא שהם

יאסר עראפאת מול חאפז אל-אסד: חזית הסירוב מתה